

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 991, z późn. zm.), zwane dalej „zmienianym rozporządzeniem”, ma na celu zaktualizowanie katalogu urządzeń elektronicznych oraz związanych z nimi czystych nośników, umożliwiających utrwalanie lub zwielokrotnianie chronionych utworów i przedmiotów praw pokrewnych w ramach własnego użytku osobistego, objętych opłatami kompensacyjnymi, o których mowa w art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 24). Ostatnie zmiany tego katalogu miały miejsce w 2008 r. i 2011 r. i nie zawiera on urządzeń, które są obecnie w powszechnym użyciu i służą także, obok swoich innych funkcji, do kopiowania chronionych utworów w zakresie własnego użytku osobistego – smartfonów, tabletów czy komputerów PC. Wciąż zawiera natomiast urządzenia i nośniki analogowe, takie jak magnetofon, magnetowid, kaseta VHS – a więc pozycje, które nie występują już w masowej sprzedaży. W efekcie w Polsce wpływy z przedmiotowych opłat należą od wielu lat do najniższych w Unii Europejskiej, zwanej dalej „UE”, zarówno w kwotach globalnych, jak i w przeliczeniu *per capita*. Nowelizacja zmienianego rozporządzenia ma zatem istotnie zwiększyć te wpływy, tak aby zagwarantować zgodność krajowych regulacji w zakresie dozwolonego użytku osobistego z art. 5 ust. 2 lit. b dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. Urz. UE L 167 z 22.06.2001, str. 10–19), zgodnie z którym wprowadzenie w prawie autorskim dozwolonego użytku osobistego musi być powiązane z „godziwą rekompensatą” dla podmiotów uprawnionych. W ocenie projektodawcy wpływy z opłat powinny stanowić ok. 15–20% całości wpływów z tytułu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, tak jak ma to miejsce np. w Hiszpanii, na Słowacji czy na Węgrzech. Oznacza to, że powinny wynosić corocznie ok. 150–200 mln zł. W 2024 r. wyniosły niecałe 36 mln zł.

Celem projektowanego rozporządzenia jest także uproszczenie poboru opłat przez stworzenie jednej wspólnej tabeli obejmującej wszystkie urządzenia i związane z nimi czyste nośniki służące do utrwalania i zwielokrotniania utworów, która zastąpi trzy osobne tabele zawarte obecnie w załącznikach nr 1, 2 i 3. Będzie ona obejmować nowy, uproszczony wykaz kategorii podlegających opłatom, dostosowany do aktualnej oferty rynkowej w zakresie elektroniki użytkowej (zamiast 65 pozycji będzie 19). Nastąpi także redukcja liczby organizacji dokonujących czynności poboru i podziału opłat.

2. Przedstawienie rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana

Opłaty, o których mowa w zmienianym rozporządzeniu, są uiszczane przez producentów i importerów urządzeń i związanych z nimi czystych nośników, powszechnie

wykorzystywanych również do utrwalania i zwielokrotniania chronionych utworów w zakresie dozwolonego użytku osobistego. Opłaty te, określane jako tzw. „opłaty reprograficzne” lub „opłaty od czystych nośników”, stanowią niemal powszechnie przyjęty w UE (ok. 20 państw) instrument rekompensaty należnej podmiotom uprawnionym z tytułu strat poniesionych w związku z kopiowaniem utworów w ramach dozwolonego użytku prywatnego.

W Polsce kwestię opłat od urządzeń reprograficznych i czystych nośników reguluje art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 24), zwanej dalej „ustawą”. Przepis ten stanowi, że do wnoszenia opłaty obowiązani są producenci i importerzy:

- 1) magnetofonów, magnetowidów i innych podobnych urządzeń;
- 2) kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu;
- 3) czystych nośników służących do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, przy użyciu urządzeń wymienionych w pkt 1 i 2.

Maksymalna kwota opłaty ustalona jest w wysokości 3% kwoty należnej z tytułu sprzedaży tych urządzeń i nośników. Podstawowy podział kwoty uzyskanej z opłaty na poszczególne kategorie uprawnionych określony został w ustawie, natomiast kategorie urządzeń i nośników oraz wysokość należnych za nie opłat regulowane są w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Podstawę do wprowadzenia opłaty reprograficznej w ramach dozwolonego użytku prywatnego stanowi art. 5 ust. 2 lit b dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym. Przepisy na poziomie europejskim nie wskazują jednak sposobu, w jaki należy zapewnić twórcom „godziwą rekompensatę”. Jednym z możliwych rozwiązań w tym zakresie, stosowanym w zdecydowanej większości państw UE, jest przerzucenie obowiązku wnoszenia opłat na podmioty trzecie – producentów i importerów sprzętu służącego do kopiowania utworów i związanych z nim czystych nośników. W UE jedynie Finlandia stosuje system kompensaty finansowany ze środków publicznych.

Nowelizowane rozporządzenie zostało wydane w 2003 r. i było zmieniane dwukrotnie – w 2008 r. i 2011 r. Od tego czasu znaczący postęp technologiczny (upowszechnienie dostępu do Internetu i przenośnych urządzeń kopiujących) spowodował, że zaistniała konieczność zaktualizowania katalogu urządzeń i nośników podlegających opłacie. Przede wszystkim nie ma uzasadnienia dla utrzymywania opłat od urządzeń i nośników analogowych (magnetofony, magnetowidy, kasety VHS), których udział rynkowy jest znikomy lub które w ogóle nie występują już w ofercie rynkowej. Opłatami powinny być natomiast objęte urządzenia, które służą także, obok innych funkcji, do kopiowania chronionych utworów na prywatne potrzeby, a które są w masowym użyciu – laptopy, komputery stacjonarne i zwłaszcza smartfony.

Polska pozostaje od lat w gronie państw, w których coroczne wpływy z opłat są najniższe w UE, zarówno w kwotach globalnych jak i w przeliczeniu *per capita*. W 2024 r. wpływy wyniosły 35,8 mln zł, tj. ok. 8,5 mln euro. Tymczasem w Hiszpanii, a więc w kraju o gospodarce coraz częściej porównywanej do polskiej, wyniosły 86 mln euro. Na Słowacji, tj.

w państwie o ponad 6-krotnie niższym PKB, wyniosły prawie 5,5 mln euro, na Węgrzech, tj. w państwie o prawie 4-krotnie niższym PKB, wyniosły 19 mln euro. We wszystkich tych państwach wpływy z opłat sięgają 15–20% wpływów w całym systemie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Taki jest też cel niniejszej nowelizacji, tj. aby poziom opłat sięgnął 150–200 mln zł (roczne wpływy wszystkich polskich organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w 2024 r. przekroczyły 1 mld zł).

W Polsce przedmiotowe opłaty zostały wprowadzone jeszcze przed przystąpieniem do UE, w pierwotnym brzmieniu ustawy. Natomiast w praktyce zaczęły funkcjonować w 1996 r., dwa lata po uchwaleniu ustawy, wraz z wydaniem pierwszego rozporządzenia określającego wysokość stawek oraz zasady ich poboru i podziału¹. W 2003 r. zostało ono zastąpione obecnie obowiązującym rozporządzeniem Ministra Kultury, zmienionym dwukrotnie: rozporządzeniem z dnia 15 grudnia 2008 r. (Dz. U. poz. 1599) wprowadzono obecnie obowiązujące załączniki nr 1 i 2, natomiast rozporządzeniem z dnia 12 maja 2011 r. (Dz. U. poz. 616) wprowadzono obecnie obowiązujący załącznik nr 3. Zmianie uległy zatem wykazy kategorii urządzeń i czystych nośników objętych opłatami oraz wysokość stawek opłat. Same szczegółowe zasady poboru, podziału i wypłaty środków z opłat nie były zmieniane.

Funkcjonowanie systemu opłat w Polsce oparte jest na tzw. obowiązkowym pośrednictwie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Tylko te organizacje są uprawnione do poboru, podziału i wypłaty środków z opłat. W aktualnym stanie prawnym poboru opłat dokonuje pięć organizacji – trzy z nich dokonują inkasa z załączników nr 1 i 2, w częściach wyraźnie określonych w przepisach ustawy (art. 20 ust. 2 i 3), zaś pozostałe dwie z załącznika nr 3 – każda po 50% (art. 20 ust. 4 ustawy).

Pobrane środki podlegają podziałowi pomiędzy „organizacje reprezentujące podmioty uprawnione” (tzw. organizacje właściwe), którymi są te organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, których repertuar jest kopiowany przy użyciu urządzeń i nośników z danego załącznika. Za podział odpowiada siedem organizacji, również wskazanych z nazwy w przepisach zmienianego rozporządzenia. W praktyce często ten etap okazuje się najtrudniejszy i najdłuższy. Podstawą podziału powinno być bowiem porozumienie uprawnionych organizacji, jednakże wobec trudnych do pogodzenia oczekiwań co do udziału każdej z nich w dzielonych kwotach konieczne jest często prowadzenie badań statystycznych, które pozwalają obiektywnie ustalić ten udział. Dopiero po takim podziale poszczególne właściwe organizacje wypłacają uzyskane środki stosownie do przyjętych u siebie regulaminów repartycji. Często część środków z opłat jest przeznaczana do tzw. repartycji pośredniej (działalność socjalna, dotacje dla młodych twórców itp.). Z kwot przeznaczonych do wypłaty dla uprawnionych organizacji właściwe dokonują potrącenia kosztów repartycji bezpośredniej, tj. kosztów ustalenia udziałów poszczególnych uprawnionych i kosztów wypłaty należnych im środków.

Obecnie roczne inkaso opłat z wszystkich załączników wynosi ok. 35,8 mln zł, przy czym prawie 29 mln zł to wpływy z samego załącznika nr 3 (dane za 2024 r.). Ta dysproporcja wynika m.in. z malejącego udziału w rynku urządzeń i nośników analogowych, zastępowanych mobilnymi urządzeniami multimedialnymi ery cyfrowej, które nie są uwzględnione

¹ Rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 5 grudnia 1995 r. w sprawie wysokości, szczegółowych zasad pobierania i odprowadzania opłat od czystych nośników i urządzeń służących do utrwalania utworów dla własnego użytku osobistego oraz wskazania organizacji zbiorowego zarządzania właściwych do ich pobierania (Dz. U. z 1996 r. poz. 5) – weszło w życie z dniem 4 lutego 1996 r.

w obowiązującym rozporządzeniu (telefony komórkowe, tablety, laptopy etc.)². Obecnie konieczne jest zatem zaktualizowanie tych załączników polegające na usunięciu z nich wielu pozycji, które ze względu na całkowitą lub śladową obecność w ofercie rynkowej nie przynoszą istotnych wpływów, i wprowadzenie opłat na powszechnie używane wielofunkcyjne urządzenia mobilne, w tym telefony komórkowe i tablety.

3. Wskazanie różnicy między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Projektowane rozporządzenie przewiduje wprowadzenie jednego załącznika, w którym zostanie określony katalog urządzeń i nośników podlegających opłacie. Nastąpi redukcja pozycji objętych opłatami z 65 obecnie do 19. Nie przewiduje się opłat za urządzenia i nośniki analogowe, prócz magnetofonów i magnetowidów, oraz inne urządzenia, których nie ma już w ofercie rynkowej lub których zastosowanie coraz bardziej traci na znaczeniu (zestawy wieżowe, radioodtwarzacze, faksy). Wiele pozycji zostaje ujednoliconych (telewizory, płyty optyczne, skanery, urządzenia wielofunkcyjne). Opłaty na magnetofony i magnetowidy zostają utrzymane, w symbolicznej wysokości 0,01%, wyłącznie z powodów legislacyjnych, tj. dlatego, że obydwie kategorie urządzeń są wyraźnie wymienione w ustawie jako te, które powinny być objęte opłatami.

Kluczowe nowe pozycje w tabeli to telefony komórkowe, tablety i komputery (poz. 1–3). W przypadku dwóch pierwszych kategorii uwzględnia się fakt, że znaczną część pamięci wewnętrznej zajmuje system operacyjny i oprogramowanie użytkowe, dlatego opłaty będą dotyczyć jedynie urządzeń z pamięcią powyżej 32 GB. Istotną pozycją będą też telewizory i dekodery TV z wbudowaną pamięcią lub funkcją nagrywania na nośnik zewnętrzny (poz. 4 i 5) – obecnie opłatami objęte są wyłącznie telewizory z magnetowidem, dyskiem twardym i nagrywarką DVD. Na wszystkie te pozycje przewiduje się jednolitą opłatę w wysokości 1% ceny sprzedaży, a więc znacznie poniżej ustawowego progu 3%. Pozycje te przyniosą zdecydowaną większość wpływów z opłat.

Przewiduje się także opłaty od przenośnych odtwarzaczy audio i audio-wideo, z wbudowaną pamięcią lub funkcją nagrywania na nośnik zewnętrzny, a także od przenośnych urządzeń do nagrywania dźwięku lub obrazu na płyty optyczne – CD, DVD i Blue-Ray (poz. 6–8). Także w tym przypadku będzie obowiązywać jednolita stawka 1% ceny sprzedaży, a więc niższa niż obecnie obowiązująca stawka 3% na odtwarzacze mp3 (MP3 Single Function), 1,14% na wielofunkcyjne odtwarzacze mp3 czy odpowiednio 1,54% i 2,28% na komputerowe nagrywarki CD lub DVD. Są to urządzenia wypierane z rynku przez smartfony (odtwarzacze mp3/mp4) lub o zanikającym znaczeniu (nagrywarki CD, DVD i Blue-Ray), ale wciąż dostępne w ofercie rynkowej. Nie przewiduje się jednak istotnych wpływów z tych pozycji.

Z wszystkich 53 pozycji w obecnie obowiązujących załącznikach nr 1 i 2 zmienianego rozporządzenia prawie połowa wpływów przypada na komputerowy dysk twardy. Istotne wpływy przynosi także sprzedaż kart pamięci, w tym pendrive'ów. Opłaty na te nośniki zostaną zatem utrzymane (poz. 9–10), przy czym stawka opłaty od dysku twardego pozostanie na niezmienionym poziomie 1%, zaś stawka na karty pamięci zostanie podniesiona z 0,47% do 1%. Tym samym wszystkie nośniki występujące w powszechnym użyciu obecnie będą objęte jednolitą stawką 1%.

² W 2024 r. – 6,97 mln zł. Dane z raportu Biura ZAiKS, SAWP, ZPAV ds. czystych nośników za 2024 r., bez uwzględnienia wpływów za zaległe okresy rozliczeniowe względem danego roku. Raport w posiadaniu MKiDN.

Zostaną utrzymane opłaty na płyty CD, DVD i Blue-Ray (poz. 11–12), przy czym nastąpi ujednolicenie tych kategorii do 2 pozycji z obecnych 10, a stawka opłaty zostanie generalnie obniżona do 2% z obecnie obowiązujących 1,72–3%. Podobnie jak w przypadku pozycji 6–8 są to pozycje wciąż dostępne w ofercie rynkowej, ale o stale malejącym znaczeniu. Także w tym przypadku nie przewiduje się zatem istotnych wpływów z opłat.

Pozycje 1–10 odpowiadają funkcjonalnością urządzeniom i nośnikom uwzględnionym obecnie w 53 pozycjach w załącznikach nr 1 i 2 do zmienianego rozporządzenia. Kolejne pozycje nr 13–18 są modyfikacją katalogu zawartego w obecnie obowiązującym załączniku nr 3.

Stawka opłaty za kopiarki zostaje obniżona z 3 do 2% (poz. 13), natomiast skanery ujęto w jednej pozycji (poz. 14) i wszystkie objęto niższą stawką 2%. Bez zmian pozostanie stawka na drukarki – 1,5% (poz. 15). Znacznemu obniżeniu ulegnie stawka na papier formatu A3 i A4, z 1,25% obecnie do 0,75%, co uwzględnia rosnące znaczenie kopiowania cyfrowego i konsumpcji treści w postaci elektronicznej (poz. 16). Zostanie wprowadzona jednolita stawka opłaty za urządzenia wielofunkcyjne, obniżona z obecnych 2,8–3% do 2% (poz. 17). Bez zmian pozostanie stawka na urządzenia wielkoformatowe – 1% z kwotowym ograniczeniem do 100 zł (poz. 18). Na magnetofony i magnetowidy stawka zostaje obniżona do symbolicznej wysokości 0,01% (poz. 19).

Projektowany załącznik został zatem opracowany z uwzględnieniem współczesnych standardów w dziedzinie sprzętu elektronicznego. Kategorie urządzeń i nośników są opisane w sposób, który pozwala objąć nimi możliwie szeroki zakres sprzętu wykorzystywanego obecnie do kopiowania utworów. Jednocześnie przyjęta konstrukcja nazewnictwa poszczególnych kategorii ma na celu zapobieżenie ich dezaktualizacji w sytuacji dynamicznego rozwoju technologii cyfrowych. Dążąc do stabilności i elastyczności systemu, zastosowano ogólne i funkcjonalne opisy kategorii, które pozwalają objąć zarówno obecnie dostępne rozwiązania techniczne, jak i te, które pojawią się w najbliższej przyszłości.

W projektowanym załączniku ujęto powszechnie używane dziś urządzenia, takie jak telefony komórkowe i tablety z wbudowaną pamięcią oraz komputery przenośne. Urządzenia te stanowią podstawowe narzędzia w codziennym korzystaniu z treści cyfrowych, w tym także do ich kopiowania, co czyni je istotnym elementem systemu rekompensaty z tytułu dozwolonego użytku prywatnego.

W projektowanych przepisach przewiduje się, że wysokość opłat z tytułu prywatnego kopiowania będzie mieścić się w przedziale od 1% do 2% ceny sprzedaży urządzeń reprograficznych i nośników, a więc znacznie poniżej ustawowego progu 3%. W przypadku całego szeregu urządzeń stawki uległy zmniejszeniu.

Wydaje się, że określenie opłat na wskazanym poziomie, z reguły 1% ceny sprzedaży, jest rozwiązaniem racjonalnym, które nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia ani dla producentów i importerów urządzeń oraz nośników, ani dla konsumentów. Nie będzie stanowić nowej, ekonomicznej bariery w dostępie społeczeństwa do nowoczesnych urządzeń elektronicznych. Jednocześnie przychody z tych opłat powinny zapewnić odpowiednią rekompensatę dla uprawnionych z tytułu kopiowania ich utworów w ramach dozwolonego użytku osobistego, co pozwoli utrzymać odpowiednią równowagę pomiędzy interesem użytkowników a ochroną praw autorskich i spełnić wymogi prawa UE.

Obok kluczowych dla omawianego projektu rozporządzenia zmian w załączniku przewiduje się też zmiany systemowe w sposobie poboru i podziału opłat oraz związane z tym przepisy przejściowe.

Stworzenie jednego załącznika z wykazem objętych opłatami urządzeń i nośników wymaga określenia udziałów każdej ze sfer kopiowania, wynikających z art. 20 ust. 2–4 ustawy. Dla każdego urządzenia i nośnika przewidziano zatem stosowny udział, przy czym w przypadku poz. 13–18 wyłączny udział przypada sferze reprograficznej (art. 20 ust. 4 ustawy). Potrzeba zastosowania takiej konstrukcji wynika też z tego, że większość objętych opłatami urządzeń i nośników ma obecnie charakter wielofunkcyjny, tj. może służyć do kopiowania utworów muzycznych, audiowizualnych lub słownych. Z tego względu nie byłoby właściwe utrzymanie dotychczasowej metody przypisywania danego urządzenia lub nośnika do jednej sfery. Wydzielenie udziałów każdej ze sfer w przypadku każdej pozycji najlepiej obecnie realizuje cel ustawy, jakim jest objęcie opłatami wszystkich kluczowych urządzeń służących do prywatnego kopiowania. W konsekwencji pobór i podział opłat z poszczególnych załączników przez wskazane organizacje zostanie zastąpiony przez pobór i podział dotyczący poszczególnych sfer kopiowania. W praktyce pobór opłat przez organizacje ZAiKS, SAWP i ZPAV zostanie utrzymany (będzie dotyczył sfery audio i wideo, tj. tak jak obecnie dotyczą załączniki nr 1 i 2 zmienianego rozporządzenia), natomiast pobór opłat w części „reprograficznej” będzie zadaniem SAIW Copyright Polska – na rzecz autorów i wydawców (tj., tak jak obecnie, organizacja ta dokonuje poboru opłat na rzecz wydawców z załącznika nr 3, ale będzie też dokonywać poboru i podziału na rzecz autorów – w miejsce Stowarzyszenia KOPIPOL). Liczba organizacji dokonujących poboru opłat zostanie zatem zredukowana z pięciu do czterech, a liczba organizacji dokonujących podziału – z siedmiu do sześciu.

Dodatkowo w miejsce Związku Producentów Audio-Video (ZPAV), dotychczas uprawnionego do podziału opłat na rzecz producentów wideogramów, wyznaczone zostanie Stowarzyszenie Filmowców Polskich, co jest zgodne z wolą obu organizacji. W efekcie liczba organizacji uprawnionych do podziału opłat w tej kategorii zmniejszy się z trzech do dwóch.

Wydaje się, że przedstawione zmiany systemowe pozwolą na sprawniejszy i szybszy pobór oraz podział ww. opłat na rzecz beneficjentów.

Przewiduje się wprowadzenie przepisów przejściowych, zgodnie z którymi organizacja, która straci uprawnienie do poboru opłat z dniem wejścia w życie rozporządzenia, pozostanie właściwa w sprawach dotyczących opłat pobranych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz w sądowych sprawach wszczętych i niezakończonych dotyczących opłat należnych do dnia 31 grudnia 2025 r. Dotychczas pobrane opłaty będzie zaś obowiązana podzielić i wypłacić do końca 2027 r., a po tej dacie przekazać środki niewypłacone SAIW Copyright Polska.

Przewiduje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2026 r. Pozwoli to zachować odpowiedni okres *vacatio legis*, który zapewni zarówno podmiotom uiszczającym opłaty, jak i organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi wystarczający czas na przygotowanie się do projektowanych zmian.

4. Ocena zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem UE.

5. Ocena potrzeby notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. z 2002 r. poz. 2039), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

6. Ocena potrzeby konsultacji z instytucjami i organami Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie musi być przedstawiony instytucjom i organom Unii Europejskiej ani Europejskiemu Bankowi Centralnemu celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia w rozumieniu § 27 ust. 4 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

7. Ogłoszenie projektu na stronie BIP

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) przedmiotowe rozporządzenie zostanie udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny (<http://bip.rcl.gov.pl>).